

Sygn. akt I.Ca 290/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Cezary Olszewski (spr.)
Sędziowie:	SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz SSO Mirosław Kowalewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2014 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Finanse I (...)** (...) z siedzibą w K.

przeciwko K. J.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda (...) **Finanse I (...)**(...)z siedzibą w K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Suwałkach

z dnia 5 czerwca 2014r., sygn. akt I C 622/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

1) zasądza od pozwanego K. J. na rzecz powoda (...) **Finanse I (...)** (...)z siedzibą w K. kwotę 35.255,09 zł (trzydzieści pięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt pięć złotych dziewięć groszy) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego od dnia 29 stycznia 2014r do dnia zapłaty ;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.170,94 zł (cztery tysiące sto siedemdziesiąt złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.963 zł (dwa tysiące dziewięćset sześćdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu przed Sądem II – giej instancji, w tym kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt: I. Ca. 290/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Finanse I (...) (...)w K. wystąpił w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko K. J. z pozwem o zapłatę kwoty 35.255,09 zł wraz z odsetkami umownymi od dnia 15 lutego 2012 roku do dnia zapłaty. Jednocześnie domagał się on zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swe żądanie wskazał, iż na podstawie umowy z dnia 18 grudnia 2013 roku nabył od Banku (...) S.A. w W. wierzytelność w stosunku do K. J. z tytułu umowy kredytowej. Kwota dochodzona pozwem – według twierdzeń powoda – odpowiadała wysokości wierzytelności stanowiącej przedmiot umowy przelewu z dnia 18 grudnia 2013 roku.

Pozwany K. J. nie zajął merytorycznego stanowiska w sprawie.

Wyrokiem zaocznym z dnia 5 czerwca 2014 r. w sprawie o sygn. akt: I. C. 622/14 Sąd Rejonowy w Suwałkach oddalił powództwo.

Z poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń wynikało, że dnia 13 grudnia 2010 roku pozwany K. J. oraz Bank (...) S.A. w W. zawarli umowę kredytu konsumpcyjnego. W dniu 18 grudnia 2013 roku Bank (...) S.A. w W. i (...) Finanse I (...) (...)w K. zawarli umowę, na mocy której pierwszy z w/w podmiotów zbył na rzecz drugiego, bliżej nieokreślone wierzytelności pieniężne.

Z załącznika do umowy przelewu wierzytelności złożonego do akt sprawy wynika, iż przedmiotem tej umowy była wierzytelność wobec K. J. w wysokości 34.477,09 zł. Do pozwu powód załączył zawiadomienie sporządzone przez cedenta w dniu 15 stycznia 2014 roku adresowane do pozwanego o cesji wierzytelności na powoda, przy czym nie określono wysokości wierzytelności cedowanej. Powód nie dołączył potwierdzenia wysłania ani odbioru przez pozwanego powyższej korespondencji, ani do wezwania przez powoda o zapłatę z dnia 15 stycznia 2014 roku.

W świetle powyższych ustaleń Sąd Rejonowy uznał, że twierdzenia powoda, z których wywodził on swe roszczenie ocenić należało jako budzące uzasadnione wątpliwości i z tych przyczyn nie zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo.

Na gruncie art. 509 § 1 k.c. Sąd Rejonowy zważył, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby to się ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. O ważnej i skutecznej umowie cesji wierzytelności można zatem mówić (co do zasady) wówczas gdy dotyczy ona wierzytelności już istniejącej (pod pewnymi warunkami również wierzytelności przyszłej) i gdy powyższa czynność prawna nie sprzeciwia się obowiązującym przepisom, umowie łączącej dłużnika i zbywcę wierzytelności lub właściwości zobowiązania, z którego wierzytelność będąca przedmiotem przelewu wynika. Uwzględnienie żądania powoda uzależnione zatem było od ustalenia, iż umowa przelewu wierzytelności była zarówno ważna, jak i skuteczna.

Ważność umowy cesji wierzytelności przywoływanej przez powoda w uzasadnieniu pozwu wątpliwości Sądu Rejonowego nie wzbudzała. Umowa ta została zawarta bowiem w przepisanej prawem formie, a jej treść odzwierciedla wszystkie wymagane prawem elementy istotne.

Odmienne ocenić należało natomiast kwestię skuteczności umowy cesji wierzytelności. Na podstawie zaprezentowanych przez stronę powodową dowodów nie da się bowiem wywieść wniosku, że umowa ta obejmowała wierzytelność przysługującą w stosunku do pozwanego o wysokości w pozwie wskazanej.

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że umowie cesji wierzytelności w kontekście istnienia po stronie pozwanej zobowiązania dochodzonego pozwem nie można przypisać wiążącego charakteru. Umowa ta stanowi bowiem jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., a zatem dowodzi jedynie tego, że osoby, które ją podpisały, złożyły oświadczenie w niej zawarte. Dodatkowo zauważył, że umowa ta ma bardzo ramowy charakter i precyzuje w zasadzie wyłącznie prawa i obowiązki cedenta i cesjonariusza, nie wskazując konkretnych wierzytelności i dłużników. Te dane, jak sugeruje to treść przedmiotowej umowy, sprecyzowane miały zostać w załączniku do umowy, jednak w okolicznościach sprawy wydruk komputerowy z tegoż załącznika załączony do pozwu, jest enigmatyczny. Jakkolwiek określa on

personalia domniemanego dłużnika oraz wysokość rzekomej wierzytelności, to – jak chodzi o podstawę roszczenia – odwołuje się do numerów bliżej nieokreślonych dokumentów, nie dookreślając daty powstania należności ani jej rodzaju tudzież tytułu, z którego jest wywodzona. Dokumentów mających istotne znaczenie z punktu widzenia ewentualnej odpowiedzialności pozwanego, bo pozwalających na weryfikację twierdzeń pozwu co do istnienia i wysokości dochodzonego zobowiązania, powód nie przedstawił w toku procesu. Nie spełniają powyższego wymogu ani wyciąg z ksiąg rachunkowych, ani też pisma adresowane do pozwanego, bowiem wezwanie do zapłaty nie pozwala na weryfikację twierdzeń pozwu co do wysokości dochodzonego roszczenia.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód (...) Finanse I (...) (...) z siedzibą w K. zarzucając Sądowi Rejonowemu:

1) sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia, na skutek naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów i niewyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c.,

2) naruszenie przepisu art. 232 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez uznanie, że strona powodowa nie udowodniła okoliczności uzasadniających dochodzone roszczenie, kiedy Sąd I instancji dysponował dowodami na powyższe, przedłożonymi przez stronę powodową.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie roszczenia od strony pozwanej na rzecz powoda zgodnie z żądaniem pozwu i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za I instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda zasługiwała na uwzględnienie, albowiem wykazał on ważność i skuteczność umowy przelewu względem pozwanego.

Zgodnie z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Zatem na powodzie spoczywał obowiązek wykazania okoliczności określonych w art. 509 k.c. i art. 510 § 1 k.c. dotyczących elementów przedmiotowo istotnych umowy przelewu, jej ważności oraz skuteczności.

W ocenie Sądu Okręgowego powód posiadał legitymację do żądania spełnienia przez pozwanego dochodzonego pozwem roszczenia. Powód przedłożył wyciąg z umowy przelewu wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika nr 3 - z podpisami urzędowo poświadczonymi przez notariusza potwierdzającymi przejście uprawnień na tę osobę - oraz zawiadomienie o przelewie i wezwanie pozwanego do zapłaty, z których bez wątplenia wynika, że dotychczasowy wierzyciel pozwanego zbył przysługującą mu wymagalną wierzytelność wynikającą z umowy kredytu z dnia 13 grudnia 2010 r. Z wyciągu z załącznika nr 3 do umowy przelewu wierzytelności (k. 18) wynika, że powód nabył w drodze przelewu wierzytelność w wysokości łącznie 34.477,09 zł według stanu na dzień 4 listopada 2013 r. Na tę kwotę składały się: kapitał w wysokości 23.266,43 zł, odsetki - 1.970,60 zł, odsetki karne - 9.057,56 zł oraz koszty - 182,50 zł, wynikającą z umowy o numerze (...).

W przedmiotowym postępowaniu powód żądał zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 35.255,09 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, wynikającej z nabytej w drodze przelewu wierzytelności przysługującej Bankowi (...) S.A. z siedzibą we W. wobec pozwanego z tytułu zawartej umowy kredytu gotówkowego o numerze (...). Umowa ta, jak wynika z jej § 9, określała wysokość oprocentowania należności przeterminowanych, zasady naliczania odsetek oraz obowiązek poniesienia przez kredytobiorcę innych kosztów w związku z niewykonaniem zobowiązań (k. 42-44). Uwzględniając zatem fakt, że doszło do zawarcia ważnej umowy przelewu wierzytelności w stosunku do pozwanego, to należy uznać, że na powoda przeszły wszelkie prawa i obowiązki przysługujące pierwotnemu wierzycielowi (art. 509 § 2 k.c.).

Oznacza to, że powód, wobec braku spłaty nabytej wierzytelności, uprawniony był do naliczania dalszych odsetek i innych kosztów.

Ustalając powyższy stan faktyczny sprawy istotny dla rozstrzygnięcia, Sąd Okręgowy oparł się na dowodach z dokumentów, w tym umowie kredytu gotówkowego z dnia 13 grudnia 2010 r., wyciągu umowy przelewu wierzytelności z dnia 18 grudnia 2013 r. wraz z wyciągiem z załącznika nr 3 do tejże umowy przelewu. Dowodom z tych dokumentów Sąd Okręgowy dał wiarę w zakresie, w jakim były spójne i zbieżne w ustaleniach, w szczególności co do legitymacji powoda oraz wysokości zobowiązania pozwanego. Sąd oparł się również na dowodzie z wezwania do zapłaty skierowanego do pozwanego, potwierdzający fakt istnienia wymagalnego zobowiązania.

Uwzględniając powyższe, zmianie podlegało również rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego o kosztach procesu, o czym orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

W tym stanie faktycznym i prawnym, apelacja powoda jako uzasadniona podlegała uwzględnieniu, albowiem wykazał on istnienie wierzytelności w kwocie dochodzonej niniejszym pozwem, stąd też Sąd Okręgowy na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu poniesionych przez powoda w postępowaniu apelacyjnym Sąd Okręgowy orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c., o czym orzeczono jak w pkt II wyroku.